

Velkomeziříčtí gymnazisté v NESE

Denisa Moláková, Aneta Vlachová, 3. C

„Člověk s postižením má stejné potřeby jako zdravý člověk. Jedna z nich je být uznáván a milován takový, jaký je.“ (Michele Pascale Driezová)

Poslední lednový den se desetičlenná skupina studentek třetího ročníku vyššího gymnázia vydala na návštěvu do stacionáře NESÁ. Toto zařízení poskytuje denní péči lidem s mentálním a kombinovaným postižením, pro které si dobrovolnice připravily asi tříhodinový program.

Nejprve jsme se všichni seznámili a každý z nás vytvořil s některým z klientů dvojici, aby mu mohl pomáhat. Poté jsme se již pustili do samotných aktivit. Jako první se vyráběly rytmické nástroje z PET lahví, do nichž jsme společnými silami nasykali různé druhy obilovin, luštěnin a podobných potravin. Lahvičky jsme nakonec ozdobili bavlnkami. Dále si všichni účastníci otiskli své ruce na papír symbolizující moře. Vytvořené rybičky, kraby a chobotničky nesovští dozdobili a připsali k nim jména. Tak vznikla skvělá památka na společné tvoření. Protože máme maškarní sezónu, vyzdobili jsme si pomocí bramborových tiskátek a papírových peříček veselé škrabošky, čímž jsme zakončili výtvarné tvoření.

Nastal čas oběda pro místní a šálku čaje s domácím zákuskem pro hosty. Po polední pauze jsme si s doprovodem kytary a vyrobených nástrojů zazpívali písničky. Stacionářem zazněly nejrůznější melodie, především však folková hudba bratří Nedvědů. Nakonec jsme si vyměnili ručně zhotovené dárečky a přitom nás velmi nás potěšily bezprostřední reakce: „Holky, holky, ať jste tu zas!“ zval nás jeden z místních chlapců a ostatní se přidávali.

Bylo úžasné sledovat, jak se všichni klienti podle svých možností snažili zapojovat do aktivit s obrovským a upřímným nadšením pro věc. Právě toto nadšení bychom si rády odnesly do každodenního života. Jsme vděčné, že jsme měly možnost alespoň trochu pomoci a strávit několik hodin v příjemném a přátelském prostředí NESY.

